

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Rezka a soudců JUDr. Ladislava Pavlíčka a JUDr. Karla Šabaty, PhD., ve věci

žalobců:

a) **P.K.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX

b) **V. K.**, narozená XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX

oba zastoupeni advokátkou Mgr. Eliškou Rosovou
sídlem Truhlářská 1108/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným:

1. **F.S.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX

2. **B.V.**, IČO XXXXX
sídlem XXXXX XXXXX

zastoupený advokátem Mgr. Janem Lehovcem
sídlem Václavská 88/1, 130 00 Praha 3

3. **Dražební společnost MORAVA s.r.o.**, IČO 26275953
sídlem Dlouhá 4433, 760 01 Zlín

zastoupená advokátem Mgr. Janem Lehovcem
sídlem Václavská 88/1, 130 00 Praha 3

o neplatnost dražby

o odvolání žalobců a) a b) proti rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 3. 12. 2019
č. j. 28 C 79/2019-109

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**

- II. Ve vztahu mezi žalobci a), b) a žalovaným 1. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
- III. Žalobce a) a žalobkyně b) jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalovanému 2. náklady odvolacího řízení ve výši 8.007 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného 2.
- IV. Žalobce a) a žalobkyně b) jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalovanému 3. náklady odvolacího řízení ve výši 8.007 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného 3.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 3. 12. 2019, č. j. 28 C 79/2019-109, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobci domáhali určení, že veřejná dobrovolná dražba provedená dne 14. 12. 2018 na návrh insolvenčního správce žalobců žalovaným 3. jako dražebníkem, kdy předmětem dražby byl pozemek parc. č. XXXXX, jehož součástí je stavba č. p. XXXXX v katastrálním území a obci XXXXX, je neplatná. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že mezi žalobci a žalovaným 1. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Výroky III. a IV. byla žalobcům a) a b) uložena povinnost nahradit společně a nerozdílně náklady řízení žalovanému 2. ve výši 8.120 Kč a žalovanému 3. ve výši 21.597 Kč. Soud I. stupně uzavřel, že žalobu o určení neplatnosti dražby mohou podat pouze osoby uvedené v § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách a žalobci takovými osobami nejsou. Žalobci nemají aktivní legitimaci k podání žaloby, a proto byla žaloba zamítnuta. Dodává, že žalobci jako úpadci po prohlášení konkursu nemají oprávnění jednat svým jménem, když jejich jménem na jejich účet vystupuje insolvenční správce.
2. Proti tomuto rozsudku podali žalobci v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém namítají, že žalobce a) je vlastníkem dražené věci a je nesmyslné, aby měli oprávnění napadat platnost dražby. Žalobkyně b) je manželkou žalobce a) a s ním společně i dlužníkem – účastníkem insolvenčního řízení, z něhož teprve je odvozeno dispoziční oprávnění žalovaného 2. k nakládání s majetkem v majetkové podstatě. Poukazuje na to, že i po prohlášení konkursu byl žalobce a) stále vlastníkem věcí náležejících do majetkové podstaty. Pokud insolvenční správce disponuje s majetkem v majetkové podstatě, činí tak vždy na účet dlužníka. Namítá, že citovaná judikatura se týká zákona č. 328/1991 Sb. a že ust. § 17 odst. 4 zákona o veřejných dražbách nevylučuje účastenství žalobců v řízení jako vlastníků a nesprávně je dovozeno, že postavení vlastníka má výlučně insolvenční správce. Práva vlastníka tímto popřena nejsou. Nesouhlasí ani s věcným posouzením zachování lhůty pro zveřejnění oznámení o konání opakované dražby. Ve vztahu k nákladovým výrokům namítá, že náklady vynaložené na cestovné jsou neúčelné s ohledem na sídlo žalovaného 3. a sídlo jeho zástupce. Namítá, že odměna advokáta nebyla snížena s ohledem na jeho zastupování více osob a bylo pominuto, že žalobci byli v odvolacím řízení úspěšní.
3. Žalovaní 2. a 3. ve vyjádření k odvolání se ztotožňují se závěry soudu I. stupně. Žalobci nemohu být považováni za navrhovatele dražby. Poukazují na to, že dispoziční oprávnění k předmětu dražby přešlo na insolvenčního správce, který jedná svým jménem a nikoli v zastoupení. Z hlediska věcného posouzení žaloby dovozují, že průběh dražby nebyl zatížen žádnými vadami. Rovněž námítky žalobců vůči nákladovým výrokům považují žalovaní 2. a 3. za nedůvodné.
4. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu, dále jen o. s. ř.), po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), k tomu legitimovaným subjektem (§ 201 o. s. ř.) a že jde o rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201 a § 202 o. s. ř. a contrario), obsahuje způsobilý

odvolací důvod, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.), přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející (§ 212a o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

5. Každý, do jehož práv bylo provedením dražby podstatným způsobem zasaženo a je účastníkem dražby, navrhovatelem, osobou oprávněnou z předkupního práva k předmětu dražby, osobou oprávněnou z práva na přednostní nabytí předmětu dražby nebo osobou, k jejímuž návrhu bylo vykonatelným rozhodnutím zakázáno s předmětem dražby nakládat, může navrhnout soudu, aby soud vyslovil neplatnost dražby, pokud dražebník neupustil od dražby, ač tak byl povinen učinit, vydražila-li předmět dražby osoba, která je z účasti na dražbě vyloučena, nebo nejsou-li splněny podmínky v § 12 odst. 1 a 2, § 14 odst. 3, § 17 odst. 5 a 6, § 19, 20, § 23 odst. 1 až 10, § 25 a v § 26 odst. 1 a 2 nebo byly-li vydraženy z dražeb vyloučené předměty dražby. Není-li právo na určení neplatnosti dražby uplatněno do 3 měsíců ode dne konání dražby, zaniká.
/§ 24 odst. 3 zákona č. 26/2000 Sb. o veřejných dražbách/
6. Soud I. stupně se věci z pohledu shora uvedeného ustanovení zabýval, z provedeného dokazování učinil správná skutková zjištění, z nichž dospěl ke správným právním závěrům. Odůvodnění rozsudku soudu I. stupně je správné a přesvědčivé a lze na ně odkázat. Odvolací soud proto rozsudek jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil včetně správných nákladových výroků.
7. Podle § 24 odst. 3 zákona č. 26/2000 Sb. může žalobu o určení neplatnosti dražby podat účastník za splnění dvou kumulativně daných podmínek, a to že bylo zasaženo do jeho práv provedené dražby a zároveň je účastníkem dražby, navrhovatelem, osobou oprávněnou z předkupního práva k předmětu dražby, osobou oprávněnou z práva přednostního nabytí předmětu dražby nebo osobou, k jejímuž návrhu bylo vykonatelným rozhodnutím zakázáno s předmětem dražby nakládat. Žalobci žádnou z takových osob nejsou. Žalobci konstruují svoji aktivní legitimaci z jakéhosi širšího výkladu postavení navrhovatele dražby, neboť jsou vlastníky předmětu dražby. Pokud se týká žalobkyně b), tak zde ani takový širší výklad neobstojí již jen proto, že není ani tímto vlastníkem předmětu dražby. Žalobce a) sice vlastníkem předmětu dražby je, avšak navrhovatelem dražby zde byl insolvenční správce, na něhož přešlo dispoziční oprávnění nakládat s předmětem dražby. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 26/2000 Sb. je dražbou dobrovolnou dražba prováděná na návrh vlastníka. Podle odst. 4 se vlastníkem rozumí též osoba, která je oprávněna s předmětem dražby hospodařit a je vlastníkem zmocněna nebo na základě zvláštního právního přepisu oprávněna předmět dražby zcizit, likvidátor a insolvenční správce. Ze shora uvedeného je zřejmé, že zákon nedává oprávnění žalovat neplatnost dražby zároveň vlastníku i insolvenčnímu správci. V ust. § 17 odst. 4 zákona č. 26/2000 Sb. je reflektována úprava provedená insolvenčním zákonem (§ 40, § 229 zákona č. 186/2006 Sb.), dle které je insolvenční správce ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními od prohlášení konkursu. Soud I. stupně správně zjistil, že na majetek dlužníků – žalobců a) a b) byl prohlášen konkurs a není sporu o tom, že předmět dražby byl zahrnut do majetkové podstaty. Oprávnění disponovat s předmětem dražby přešlo na insolvenčního správce a ten je také oprávněn předmět dražby zcizit. Z ust. § 17 odst. 4 zákona č. 26/2000 Sb. je zřejmé, že v takovém případě se považuje za vlastníka ve smyslu osoby oprávněné navrhnout veřejnou dobrovolnou dražbu. Zákon zde nedává oprávnění navrhnout veřejnou dobrovolnou dražbu i skutečnému vlastníkovi. Logicky potom nelze považovat skutečné vlastníky ani za osoby, které by z pozice vlastníka – navrhovatele byly oprávněny dle § 24 odst. 3 zákona č. 26/2000 Sb. podat návrh na určení neplatnosti dobrovolné dražby. Z tohoto pohledu argument žalobců neobstojí a rozhodnutí soudu I. stupně, kdy dovedl na jejich straně nedostatek aktivní věcné legitimace, je správné a bylo podle § 219 o. s. ř. potvrzeno. Odvolací soud je dále přesvědčen, že soudem I. stupně uváděná judikatura, byť by vycházela ještě

z účinnosti zákona č. 328/1991 Sb., ob stojí, když v principech postavení konkursního správce a insolvenčního správce k majetkové podstatě se pro účely možnosti disponovat s majetkovou podstatou a zcizit majetek v dobrovolné dražbě ničeho výrazného nezměnilo. Nejvyšší soud stojí ve své judikatuře striktně na tom, že právo podat žalobu na neplatnost veřejné dražby přiznává vlastníkově předmětu dražby pouze a jenom v případě, byl-li současně jednou z osob uvedených v § 24 odst. 3 zákona č. 26/2000 Sb. Tato zásada byla prolomena pouze výjimečně v případech, že insolvenční správce navrhl dražbu, když ještě nastala nevyvratitelná právní domněnka, že předmětem dražby byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně, nebo kdy ještě nebylo skončeno řízení o žalobě na vyloučení majetku z majetkové podstaty. O takový případ však v dané věci nejde. Smyslem tohoto výjimečného postupu, byla zřejmě snaha zjednodušit ochranu vlastnického práva a zabránit vršení soudních sporů. V daném případě však žalobci nejsou třetí osobou, do jejíž vlastnického práva by mohlo být veřejnou dražbou zasazeno, naopak se z jejich jednání podává snaha obehít a zasahovat cestou občanskoprávního řízení do řízení insolvenčního.

8. Odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně včetně nákladových výroků, když soud I. stupně aplikoval správně ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a dovodil úspěch žalovaných a jejich právo na náhradu nákladů řízení v plné výši. Rovněž výše nákladů řízení byla určena správně a v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. Odvolací soud k námitkám žalobců poznamenává, že i po zrušení rozhodnutí odvolacím soudem a vrácení věci k dalšímu řízení se v novém rozhodnutí rozhodne o náhradě nákladů řízení před soudem I. a II. stupně, přičemž pro přiznání náhrady nákladů za celé řízení, tedy před soudem I. i II. stupně, je rozhodující úspěch ve věci. Soud I. stupně takto správně postupoval, přičemž nelze dovést žádné výjimečné okolnosti, pro které by neměla být náhrada nákladů odvolacího řízení či řízení po zrušení rozhodnutí odvolacím soudem žalovaným přiznána. Lze ještě poznamenat, že ke zrušení rozhodnutí nedošlo z důvodů tvrzených žalobci. Soud I. stupně při stanovení výše nákladů řízení zohlednil, že advokát zastupoval více žalovaných po určité části řízení a námitka žalobců neobstojí. Náklady na cestovné advokáta nepovažuje odvolací soud stejně jako soud I. stupně za neúčelné. Žalovaný má právo si zvolit zástupce. V dané věci se týká předmět sporu specializované činnosti žalovaných a nelze považovat za neúčelné, pokud je zastupuje advokát, s kterým při této činnosti spolupracují. Poukazovaná judikatura Ústavního soudu je založena na skutkově jiných případech, kdy předmětem řízení byly bagatelní částky, a cestovné v nákladech řízení činilo podstatnou část nákladů řízení a mělo vést k získání dalších finančních prostředků. O takový případ se však v dané věci nejedná a výše nákladů řízení je úměrná charakteru a předmětu sporu.
9. V odvolacím řízení byly žalobci plně úspěšní a podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. mají právo, aby jim žalobci nahradili náklady odvolacího řízení v plné výši. Žalobci jsou nerozluční účastníci a hradí náklady odvolacího řízení společně a nerozdílně (§ 140 odst. 1 o. s. ř.). Žalovanému 1. náklady odvolacího řízení nevznikly a proto bylo rozhodnuto, že ve vztahu mezi žalobci a) a b) a žalovaným 1. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení žalovaných 2. a 3. spočívají v odměně a náhradě výdajů jejich zástupce. Žalovanému 2. náleží náhrada za odměnu a výdaje zástupce dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. V odvolacím řízení byly poskytnuty 2 úkony právní služby, a to písemné vyjádření k odvolání z 30. 1. 2020 a účast u jednání odvolacího soudu dne 10. 3. 2020. Za každý z těchto úkonů náleží advokátu odměna dle § 9 odst. 3 písm. a) zkrácená z důvodu zastupování více žalovaných dle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 2.000 Kč za úkon a polovina paušální náhrady výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 150 Kč, neboť advokát zastupoval dva žalované. Dále advokátu náleží náhrada poloviny výdajů na cestovné a náhrady za ztrátu času cestou k jednání soudu za 12 půlhodin po 100 Kč, neboť tyto byly vynaloženy ve vztahu zastupování dvou žalovaných. Cestovné osobním automobilem z Prahy do Zlína a zpět 610 km při spotřebě

4,5 l nafty / 100 km a ceně nafty dle vyhlášky č. 358/2019 Sb. 31,80 Kč/1 l činí dle vyhlášky č. 355/2019 Sb. částku 3.435 Kč, resp. 1/2 připadající na žalovaného 2. částku 1.717,50 Kč. Po navýšení odměny a výdajů o 21 % daň z přidané hodnoty dle § 137 odst. 1, 3 o. s. ř. činí náklady odvolacího řízení, které jsou povinni žalobci nahradit žalovanému 2. částku 8.007 Kč. Podle § 224 odst. 1 a § 149 odst. 1 o. s. ř. jsou žalobci povinni zaplatit náklady odvolacího řízení společně a nerozdílně k rukám zástupce žalovaného 2. Žalovanému 3. vznikly náklady odvolacího řízení ve stejné výši a za stejné úkony a stejné výdaje jako žalovanému 2. a proto jsou žalobci povinni nahradit žalovanému 3. společně a nerozdílně náklady odvolacího řízení ve stejné výši k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešená nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. V takovém případě je možné podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu ve Zlíně.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí.

Zlín 10. března 2020

JUDr. Jiří Rezek v. r.
předseda senátu